

[Minister Hans Sølvhøj.]

tiden eller kommer i hvert fald til at indgå renter og afdrag af tidligere lån, men tallene, der her er nævnt, er altså nettotal.

Hvis man skal se på stigningen fra år til år inden for dette skema, vil det komme til at se nogenlunde sådan ud: i 1967-68, altså indeværende finansår, vil den statslige indsats være 209 mill. kr., i 1968-69 262, i 1969-70 325, i 1970-71 400, i 1971-72 500 og i 1972-73 635 mill. kr.

Det ville være naturligt at se på, om disse tal påvirker det 3 års budget, som finansministeren har fremlagt for folketingets sidste efterår. Det gør de praktisk talt ikke. I 1967-68 og i 1968-69 er bistandstallene en lille smule lavere end anslået i finansministerens 3 års budgetter. Det er ikke vor fejl, at de kommer til at ligge lavere; det er, fordi der trækkes lidt langsommere på de bevilgede beløb, end man havde ventet. Med hensyn til 1969-70, altså det sidste af årene inden for 3 års perioden, er der derimod en stigning, som antagelig vil komme til at ligge på 12-13 mill. kr. Det vil endvidere ses, at den relative stigningstakt fra 1967-68 frem til 1972-73 er ret jævn. Den ligger let svingende omkring 25 pct. fra år til år.

Gennemførelsen af en plan af denne art vil naturligvis afhænge af visse forudsætninger ud over dem, jeg allerede har nævnt. Det er en selvfølge, men det bør vel siges, at folketinget på de årlige finanslove må tiltræde de fornødne bevillinger og i det omfang, det i planens senere år måtte være nødvendigt, tillige de fornødne ekstra skatteudskrivninger. Det vil også f. eks. være nødvendigt i en ikke for fjern fremtid at hæve beløbsrammen for lån i udviklingslandene i lovens § 7 fra de nuværende 500 mill. kr., et tal, som vi er nået frem til for få måneder siden ved en lovændring vedtaget her i tinget, op til 1 milliard kroner. Kun hvis vi foretager denne forhøjelse inden så forfærdelig lang tid, vil det være muligt i 1972-73 at udbetale 160 mill. kr. under denne paragraf, og dette vil være nødvendigt, for at vi kan nå at passere den ene procent. Det vil også være rigtigt som et led i forudsætningerne at gentage, hvad tidligere udenrigsminister Per Hækkerup ofte har sagt, at bistand kræver administration, og at der er en nøje sammenhæng mellem effektiv bistand og grundig forberedelse.

I denne forbindelse føler jeg trang til at takke finansudvalget for den forståelse og den velvilje, der ligger i, at finansudvalget har kunnet tiltræde forslaget om 10 nye bistandskonsulenter.

Det forekommer rimeligt at understrege i forbindelse med denne opstilling af disse bidrag for at nå den ene procent, at det jo ikke er den eneste økonomiske hjælp, der ydes til udviklingslandene fra dansk side. Den handelspolitiske indsats har været af betydning og vil formodentlig blive af stigende betydning i de kommende år. I forbindelse med Kennedyrunden har Danmark allerede været med til kraftige toldnedsættelser for tropiske produkter, i en lang række tilfælde toldnedsættelser helt ned til 0. Under de forestående forhandlinger om tidsplanen for gennemførelsen af Kennedyrundens toldnedsættelser vil Danmark sammen med de andre nordiske lande støtte det synspunkt, at toldnedsættelser for varer af u-landsinteresse bør gennemføres straks og i fuldt omfang, ikke, som nogle mener det, gradvis og gennem en længere periode.

I februar-marts næste år forestår De Forenede Nationers næste handels- og udviklingskonference, hvor blandt flere andre problemer også skal drøftes spørgsmålet om toldpræferencer til u-landene. Her har Danmark støttet, og her vil Danmark, hvis regeringen får myndighed til at fortsætte denne linje, støtte det synspunkt, at u-landene skal have betydelige toldpræferencer. USA har hidtil været tøvende på dette område, men der er et skifte i det amerikanske standpunkt, og det skulle muliggøre, at man kunne få gode resultater for udviklingslandene også ved disse kommende forhandlinger.

I 1960 vedtog De Forenede Nationers generalforsamling den første resolution, der pegede på 1 pct.-målet. I 1961 kom den næste vedtagelse. Det er vel rigtigt at sige, for at tingene kan blive sat på ret plads, at der jo ikke var tale om vedtagelser, der bandt medlemslandene, som vi var forpligtet til at gennemføre for enhver pris. Formuleringen er mere beskeden; den udtrykker håbet om, at man i 1970-71 kan nå frem til den ene procent.

Det er vel også rigtigt at sige, at nu, hvor vi har passeret halvdelen af udviklingsårtiet, må vi med en vis beskæmmelse konstatere,